

naša luč

ŠTEVILKA

3

Na prejšnji strani:

NA MATERINSKEM DNEVU
v Lindenheuvelu (Nizozemska) poklanjata dekleti v narodnih nošah najstarejši slovenski materi 83-letni **Barbari Selič** šopek rdečih nageljnov.

DOPOLNJEVALNICA

Vsak spodnji besedi manjkata dve črki in sicer tam, kjer sta piki. Namesto teh pik poišči sedaj prave črke, da boš dobil besede, ki naj pomenijo to, kar zraven stoji napisano.

Če bereš te poiskane črke od zgoraj navzdol, boš dobil naročilo, ki nanj malo mislimo, a je važno.

1. . r . z — če zebe, je ...
2. . k . o — del hiše
3. . i . t — je v zvezku in knjigi
4. . s . ra — šviga iz ognja
5. . l . ko — redilna pijača
6. . k . — del obraza
7. . a . o — zaradi tega
8. . b . aham — očak
9. . l . t — ograja
10. . n . raj — na oni strani
11. . r . h — kar žali Boga.

ŠTEVILČNICA

- 1 2 3 4 3 — rastlina je zelena
4 2 3 1 3 — brez tega soba ni nobena.

SRBSKA NARODNA UGANKA

Zobov nobenih nima prase,
junaku glavo vso popase.

Kdo je to?

*

Rešite v zank poglejte v prihodnji številki.

*

REŠITVE ZANK

iz štev. 2. NL.

Zlogovnica: Kristus — luč sveta.

Kvadrat: šilo, Ivan, lani, onim.

Srbska uganka: Hlebec in peč.

Mati je . . .

- ...rešilna roka nad prepadom.
...varno krmilo med valovi in viharji.
...pričujočnost božje ljubezni.
...ljubezniv izraz božje volje.
...ljubezen, ki se nikoli ne postara.
...zvestoba, ki nikoli ne mine.
...najčistejši glas, ki zveni skozi svet.
...najčistejši žarek, ki prodira skozi zrak.
...najsvežji plamen, ki gori na domačem oltarju.
...mir v pogledu in molk v odpuščanju.
...luč v temi in križ na razpotju.
...rosa v suši in zdravilo v bridkosti.
...zaklad, kjer se rado mudi srce.

NAŠA LUČ list slovenskih izseljencev v zapadni Evropi. — Izide vsak mesec razen junija in avgusta, desetkrat na leto. — Dopise za številko, ki izide konec meseca, pošlji uredništvu ali poverjenikom vsaj do prvega v mesecu. * Dobra slovenska srca med našimi izseljenci vzdržujejo ta domači list, ko s svojimi darovi ali naročnino poravnajo stroške za njegovo izdajo. * Kdor naroča list naravnost pri upravi v Celovcu, naj tja pošlje tudi naročnino: 28 šil., 50 bfr., 600 ffr., 4 h. gld, 4,50 DM, 700 lir, 12 angl. šil., 1,50 dol. * Darove lahko izročite tudi poverjenikom lista v svoji deželi. * **UREDNIŠTVO** in **UPRAVA** „Naše luči“, Viktringer Ring 26, Celovec-KLAGENFURT, AUSTRIA.

Tebi mati...

Stvari pridejo in minevajo. Obrazi se starajo, gube jih preprežejo, hrbet se skloni in grob je blizu. Taka je usoda stvari na zemlji. So pa stvari, ki ostanejo, ki puste svoj čar še dolgo po tistem, ko telesno umrjejo. Mati! Koliko so ljudje že pisali o tej ženi. V davnih časih in danes. Pa je vse zapisano kakor le rahel odmev vsega tistega najlepšega, ki je skrito v srcu najblajše žene — matere.

So Turki drveli nekoč po naši zemlji. Že dolgo je tega. Spomin nanje je trpko zapisan v naši zgodovini. Po Carigradu je hodiła naša kri in naše žene so jokale po turških haremih. Boležina naših mater je segla do viška, toda pretrpele so jo, zakaj srce materino nima meje. Ves svet ni nič v primeri s tem, kar je Bog položil v materinsko srce. Lahko imaš prijatelja, lahko imaš dobrotnika, oba se bosta nekoč ustavila v svoji ljubezni. Eden pri denarju, eden pri nesreči. Mati se ne ustavi nikoli. Vedno ista ostane, vedno enako dobra, enako prizanesljiva, nikoli prehitra v sodbi, vse odpuščajoča, vedno ljubezniva, vedno pripravljena pomagati, iz tal izkoplje denar za svoje otroke in upa vanje, ko so že vsi obupali nad njimi.

Slovenska mati! Tvoje trpljenje je še globlje kakor trpljenje drugih mater. Gatala si nekoč doma od jutra do večera, legala z zbitimi udi in vstajala trudna. Vsak dan enako, vse dni. Sklonjena si stala sredi razorov in se razgledovala po vremenu in otrocih, mislila na jutri, preštela v mislih tiste uboge beliče, ki jih je vrglo tle, odštevala denar za sina, ki je študiral v mestu, mislila na najmlajšega, ki je na stari odeji spal na ozarah, da slišala njegov vek, če se je zbudil.

Tako je šlo vse dni. Brez spremembe, brez pogače...

Potlej je prišlo tisto, kar si komaj slutila. Sinovi so vezali cule in napregali konje. Ti pa si blodila okrog hiše in hleva, božala živino in zadrževala solce. Vedela si, da moraš iti, da ne moreš pustiti svoje krvi same. Brez biča so šli konji, sami od sebe. In ti si sedela na vozu, z obrazom obrnjena proti domu in solze so ti kapale na zgarane roke.

Tako si odšla.

In odprl se je nov svet. Podoben domačemu, pa vendar čudno tuj, materinskemu srcu nepoznan. Tuja govorica, tuji ljudje, tuja polja, tuje gore. Zgarane roke so zahrepenele po motiki, pa ni bilo njiv. Sinovi so postajali in ni ga bilo, ki bi jih najel.

Nato je prišlo najhujše. Sinove so poslali v smrt, ostal ji je drobiž. Gledala je za njimi, ko so odhajali, ne bo jih videla več. Samo drobiž se je še držal za krilo.

Neznane kraške jame so pogoltnile njeno kri.

Potlej se je začelo tisto življenje številka. Porivali so te iz kraja v kraj, povsod si bil preveč. Otroci so hoteli jesti in kruha ni bilo. Plakati so ponujali hrano tistim, ki se hočejo vrniti domov, v kotlih se je kuhala vsak dan samo repa. Po taberhah so se pobijale matere za kruh in mleko. Lačne so legale spat, da je bilo za otroke več.

In je minilo leto in še eno in še. Pet dolgih let številka, pet dolgih let berač, pet dolgih let drobtin, ki so padale z bogatinove mize.

Nato se je svet razširil. Ladje so razvažale slovensko kri po svetu. In so šle te zgarane roke v daljni svet, te svete, čiste roke naših mater.

O, ves narod bi moral poklekniiti, se skloniti do tal in poljubiti te roke!

In vidim jo tisto, ki je ostala čisto sama. Stara, zgarana, drobna kakor otrok. Vodili so jo drugi, tujega jezika ni razumela. Na vaku sem jo videl. Odhajala je v Francijo, v samostan. Njene tihe, žalostne oči so sijale skoz okno, sklenjene roke so ji počivale v naročju.

Tam v daljnem svetu bo legla za vedno. Ne bo ji pel domači zvon, tuj bo joka! nad njenim grobom. In tam pod zemljo bo zvonela kri njenega srca iskala pot proti domu, vse naprej, dokler se ne bo uje!a s spr-

stene!imi ostanki otrok, ki počivajo po gmajnah in kraških jamah.

O, ljudje božji, o, ljudje slovenski, porojmo danes k tej materi. Največja je med vsemi, okleščeno in obrano drevo, do zadnjega sadu obrano in kot neraben les vrženo v tujino.

Danes tih in zbran odpoljubljam z dlani trpljenje vseh slovenskih mater. Naj njih zgarane roke počivajo v naših srcih!

Roke živih in mrtvih mater v naših srcih.

„SLOVENSKA MATI“ — Karel Mauser

„Venček na glavi . . .

rožic zelenih . . . “

Lurški romar

(Nadaljevanje in konec)

3.

Procesija z lučkami

Tudi procesija z lučkami se zbira pri lurški votlini. Vedno več romarjev prihaja. Vsak ima v rokah gorečo svečo, večjo ali manjšo. Čim bolj nastaja mrak, tem bolj je prostor pred votlino podoben ognjenemu morju. Pridružujejo se vedno novi valovi množic. Okrog votline ves trg pred baziliko miglja v drobnih plamenčkih.

Ko nastopi popoln mrak, tedaj se pri votlini najprej odmo!i sv. rožni venec. Nato se razvije procesija. Prva koraka škofija, ki

je tisti dan vodi!na; pred njo trije mo!je nosijo tab!o z njenim imenom. Nato sledijo druge škofije in skupine, vsaka s svojim napisom.

Med procesijo se navadno poje samo ena pesem. To je ona znana lurška z odpevom „Ave, ave, ave Marija.“ Pesem ima 60 kitic. Poje vsak, kdor le količ kaj more in zna. Veliko romarjev ima v rokah besedilo. Z mogočnim zanosom se po vsaki kitici dvigne proti nebu pozdrav Njej, ki je Kraljica nebes in zemlje: Ave, ave, ave Marija! Iz deset tisoč grl doni ta pozdrav. Tisti, ki besedila kitic ne znajo, hočejo vsaj pri odpevu dati duška svoji ljubezni in hvaležnosti do Marije.

V procesijo se vključujejo vedno nove skupine romarjev, ki so doslej stali v špa-

lirju, a jih je sedaj ognjeno morje potegnilo za seboj. Procesija se po desni strani trga po tlakovanem mostišču dviga na teraso pred kripto in se nato po levi strani spušča zopet nazaj na trg pred rožnovensko baziliko. Tam se skupina za skupino postavi v dolge strnjene vrste.

Trg se vedno bolj polni. Zadnje skupine so končale obhod in so se pridružile tistim, ki so že pred njimi, dospele na trg. Medtem je nastala že trda tema. Samo mogočne obločnice razsvetljujejo trg in množice pod njimi. Drobní plamenčki sveč, zaščiteni s papirnatimi senčniki, ne dajejo posebno izrazite svetlobe, ampak samo skrivnostno utripljejo v temno noč, kakor bi prisluškovali utripom desetisočev src, ki so jih za procesijo prižgala Mariji na čast.

Lurška pesem je utihnila. Skozi nočno tišino se po zvočniku zasliši glas duhovnika, ki v raznih jezikih poziva zbrane množice: „Sedaj zapojmo Credo (Vero) in nato antifono Salve Regina (Pozdravljena Kraljica) za vse pregnanane, da bi vztrajali v veri, in za vse pregnančice, da bi se spreobrnila.“

Mogočno odmeva v nočni mir koralni
Credo iz takoimenovane Angelske maše.

Verujem v enega Boga, Očeta vsemogočnega, Stvarnika nebes in zemlje. Verujem v enega Gospoda Jezusa Kristusa, edinorojenega Sina božjega. Verujem v Svetega Duha, Gospoda, ki oživi. Verujem v eno sveto, katoliško in apostolsko Cerkev.

Tako smo izpovedovali in prosili, da bi po tej veri tudi živeli.

Nato smo zapeli še: „Pozdravljena, Kraljica, Mati usmiljenja, življenje, sladkost in upanje naše... Obrni svoje milostljive oči v nas... O milostljiva, o dobrotljiva, o sladka Devica Marija!”

Zadnji akordi te prelepe Marijine antifone so mehko izzveneli v jasno noč. Obločnice nad nami so ugasnile. Ni bilo več slišati človeškega glasu. Množice so se začele tiho razhajati — proti hote'om in romarskim zavetiščem. V srce vsakega romarja pa se je vselila sladka misel: Marija nas je slišala. S svojimi materinskimi očmi se je milostno ozrla na nas.

Dr. Jakob Kolarič C. M.

Ne 600, ampak 1000 Slovencev

bo poromalo skupno v Lurd od 25. do 29. julija. To bo veličastno zastopstvo našega naroda ob vzhodu Pirenej v jubilejnim letu Marijinih prikazovanj. Že zdaj vabimo vse bližnje Slovence iz južne Francije, da pridejo tedaj v Lurd. Za rojake iz Holandije in Belgije je tudi lepa priložnost, da pridejo istočasno v Lurd. Pozanimajte se pri sloven. dušnih pastirjih za to! Morda bodo kakšne kolonije lahko izbrale zastopnika, ki jih bi tam predstavljali z društveno zastavo.

Večja skupina Slovencev se bo tudi udeležila Marijanskega kongresa v Lurdu od 14. do 17. septembra. Tudi takrat je tam vsakdo dobrodošel v slovenski družbi.

Peperlnica

Uporabo pepela pri verskih obredih zasledimo že v starih verstvih. Njegova uporaba je pomenila ponižanje in žalost. Navado je prevzela po tem tudi Cerkev v prvih stoletjih kakor tudi v srednjem veku. Njegova zunanja uporaba je bila znak notranje pokore.

Ta uporaba pepela je bila vedno toliko pomena v življenju vernikov, da je postala celo predmet pesnikove domišljije. Še danes me prevzame, ko berem Gregorčičevo „V pepešnični noči“. Takoj s prvo kitico prekine veselje pustnega dne in opozori človeka, da se je začel dan resnobe, zbranosti in pokore. „Polnočni zvon z visokih lin odklenka! je, potihni! glas je vijolin, strunar odbrenka! je.“

Gospod je poklical preroka Jona in mu rekel: „Vstani in pojdi v veliko mesto Ninive in oznanjaj v njem, kaj bom naredil.“ Jona je vstal in šel v Ninive, kakor mu je rekel Gospod. Mesto je bilo tako veliko kot za tri dni hoda.

Ko je Jona vstopil v mesto in ga prehodil, kolikor je za en dan hoda, je začel na ves glas klicati: „Še štirideset dni in Bog bo Ninive uničil.“

Meščani so verovali v Boga in so proglasili post. Oblekli so se v raševinasta oblačila vsi brez razlike, od največjega do najnavadnejšega.

Glas o božji napovedi je prišel tudi na kraljeva ušesa. Stopil je s prestola, vrgel raz sebe kraljevska oblačila in oblekel raševinasto obleko ter sedel na pepel. Obenem je razglasil vsemu mestu Ninive, kar je veljalo zanj, za vse prvake mesta in vse ljudstvo: „Nihče, ne človek, ne žival, ne vol, ne ovca naj ne okusi ničesar niti naj ne pije vode. Ljudje in živali naj se občečejo v raševinasto obleko ter naj kličejo h Gospodu iz vse duše; obrnejo naj se od zlega in hudobije, ki se jih morda drži. Kdo more reči, da se Bog ne obrne in pozabi in se bo

obrnil od svoje hude jeze in ne bomo poginili?”

Bog je videl njihova dela, da so se obrnili od zlega, se milostno ozrl nanje in jim prizanesel. Ni jim storil hudega, četudi je objubil, zaradi njihove spreobrnitve.

Odprimo

okna . . .

Polje je še mrtvo,
tožno gozd šumi.
Ptička pa že poje,
v meji trn cveti.

Le odprimo okna,
vrata na stežaj,
da se luč povrne
v dan temán nazaj.

Še nebo zakriva
pajčolan meglá;
sonce pa prodira,
boža zmrzla tla.

Spet prebuja zemljo
sonca bajna moč
in čez trate pelje
k nam Veliko noč.

P. A. Francija

Dokler naju **SMRT** *ne loči . . .*

Hiša, v kateri stanuje družina Hoppe, je že stara. Morda bi jo bili že zdavnaj porušili, da se ni med vojno izkazalo, da je posebno trdna. Ko je med vojno padla bomba prav v bližino, so se zrušile vse sosednje hiše, da so jih morali do tal porušiti in nove postaviti. Le stara hiša je dobila komaj par razpok, ki so jih kmalu popravili — in je ostala.

Njeni prebivalci so se v zadnjih letih precej menjali. Stanovanja tu so poceni in, ker jih manjka, nikoli nobeno ne ostane prazno. Toda ker so stene tako tanke, je vedno prepir v hiši. Zato so družine z majhnimi otroki le kratko časa v hiši. Sicer se pa ljudje le malo brigajo drug za drugega.

V drugem poslopju stanuje družina Hoppe. Je že izmed vseh najdelj tu. Toda le redko je videti ljudi iz te družine. In sedaj še manj kot prej, ko so bili otroci še majhni. Ti so medtem dorasli. Dekle je poročila nekega kapitana in odšla z njim proti severu v veliko pristaniško mesto. Sin pa je vodja večjega oddelka v malem mestu na zahodu.

Le starši so ostali. Vse tiho je ostalo pri njih. Tudi sosedje ne govorijo več toliko o njih kot prej nekdaj. Prej so stanovalci te hiše večkrat prikričali na policijsko stražnico:

„Pridite brž, gospod Hoppe hoče pomoriti svojo družino!”

No, tako hudo ni bilo nikdar, posebno ne, če naj bi verjeli pripovedovanju njegove žene, ki je vedno zatrjevala:

„Umoriti? To je naravnost smešno! Te ga bi moj mož nikdar ne mogel narediti. Je predobrega srca!”

Tako policija ni mogla nikdar poseči vmes. Ljudje pa so le opazili, da so otroci po takih nočeh vedno nekaj dni ostali doma. Šele potem so spet šli v šolo z izgovorom, da so bili bolni.

O če Hoppe je bil pijanec. Vedno spet ga je morala žena iskati v gostilnah. In vselej je potem doma razgrajal in razbijal. Vsi so slutili, da pretepa ženo in otroke. Toda tudi otroci so molčali. Še posebej, ko so malo odrasli, so postali vedno bolj molčeči.

Mati Hoppe hodi že dvajset let ob šestih zjutraj v tovarno, kjer je predelavka. In ko se zvečer vrne, jo čaka vse delo v stanovanju.

Tudi mož je imel dobro službo. A nikjer ni ostal več kot leto dni. In vedno spet isti razlog za odpustitev: pijačal!

In vendar se je žena trudila, da bi ga odvadila. Šla je k zdravniku, h karitativni poslovalnici, k župniku. Kupila je pijače, da bi mož doma pil, a vendar je hodil po gostilnah.

Res, posebno od začetka je večkrat nad vse sveto in trdno obljubil, da se bo popoljšal, se res nekaj časa izogibal gostiln — dokler ni spet zašel v prvo. Njegovi delodajalci so vsi istega mnenja:

„Mojster, da, celo inženir bi bil lahko! Tako pa ...!”

Z vedelo se je, da je zadnjo noč hotel mož zadaviti ženo. Ni mu hotel dati pijače ali pa denarja za pijačo. Pa je ušel iz hiše in se čez nekaj ur vrnil in začel ženo daviti ...

Ona je sicer tajila, razlagala čisto drugače, opešavala, ko je prišla policija. A utajiti ni mogla. Je še vse preveč slabotna ležala na tleh. In na vratu so se poznali sledovi prstov. Mož pa je pijan smrčal na postelji.

Šele ko so jo hoteli prepešljati v bolnišnico, je žena prišla k moči:

„Kaj vendar hočete od mene? Saj mi nič ni!”

„Pomagati vam hočemo. Tako vendar ne gre naprej!” je menil policist.

Žena pa se je le nasmehnila: „Pa vendar gre!”

„Vašega moža je treba poslati v popoljševalnico. Dajte se ločiti od njega!” je svetoval sosed, ki je policijo priklical.

„Ločiti! Nikdar!” je žena vsa odločna. „Trideset let sva že skupaj. Kaj bo pa z njim, če grem od njega?”

„Mar res mislite pri njem ostati?” se čudi policist.

„Seveda. Tako sem mu obljubila pred oltarjem — dokler naju smrt ne loči. — Ne poznate te obljube? Jaz sem si jo dobro zapomnila. Me razumete? In zdaj bi prosila, če bi šli. Mož spi in jaz, jaz — meni je pa tudi že dobro.”

In so šli. Morda so zmajevali z glavami. Morda si je pa eden ali drugi na tihem le kaj mislil in občudoval to ženo, ki hoče ostati zvesta, kot je obljubila. Moral jo je spoštovati ...!

H. B.

Svaje sreče kavač

Za novo leto je napisal kanadskim Slovincem (našim rojakom pod Luksemburgom dobro znani) g. Janez Kopač naslednje besede, ki veljajo prav tako tudi za vse nas po zapadni Evropi in Angliji.

Tudi v Kanadi ne pade sreča kar iz neba v naročje. Najbolj so v Kanadi razočarani tisti, ki so si to deželo predstavljali čisto po svojih željah: kako jih bodo na kolodvoru pričakali zastopniki oblasti; kako jim bodo takoj dali njim primerno zaposlitev in dobro plačo. Kako se bodo angleškega jezika mimogrede igranje privadili in imeli v nekaj mesecih to, kar imajo tisti, ki v Kanadi in Združenih državah že leta in leta trdo delajo. Kdor je prišel s takimi predstavami v te nove dežele, je seveda namesto nove sreče doživel le nova razočaranja. Zapazili so, da jih na kolodvorih pri-

Nizozemska: Rudar naklada premog v rovu, pod zemljo.

čakujejo predvsem taki, ki hočejo novonaseeljence izkoriščati; redki jim nudijo prvo pomoč zgolj iz nesebične ljubezni. Da so nad tako ljubeznijo razočarani, je razumljivo. Narediti novodošlim nekaj uslug, da bi pozneje toliko več iztisnili iz njih, pač ni ljubezen, ampak čisto navadno sebično koristoljubje. Zato velja za vsakega novodošlega: ne zaupaj se tujim, nepoznanim ljudem, pa četudi ti lepo govorijo.

Huda so spet razočaranja, ko premnogi iščejo dela, pa ga ne najdejo; največkrat zaradi neznanja angleškega jezika; večkrat pa tudi zaradi brezposelnosti, ki se vedno znova javlja zaradi velikega števila novodošlih. Vse to zbuja v novodošlih razočaranje in ma'odušnost in marsikomu upade pogum, češ v tej deželi ne bom nikoli našel sreče; ogočujala me je za moje upe. Kakor je prej preveč upal od nje, tako upa sedaj od nje premalo. Zato sanjači v teh deželah propa-

dajo; uspejo pa tisti, ki imajo v sebi dovolj moči, da se pogumno spuste v vse trdote življenja in si začno srečo kovati sami.

NOV ČLOVEK

Drugo razočaranje je za novodošče, ko se jih loteva domotožje, ker v tujini ne najdejo tiste domačnosti in navad, kot so jih bili vajeni doma. Ker ne znajo angleškega jezika, jim je možnost občevanja s Kanadčani in Amerikanci onemogočena. Tu ne velja nič drugega kakor pošteno se lotiti učenja jezika in se vživljati v vse nove razmere in navade. Kolikor hitreje se bo kdo vživel v nove razmere in se prilagodil novemu načinu življenja, toliko prej se bo otresel domotožja in našel zadovoljstvo tudi v novi domovini.

V nekem smislu mora postati vsak novonaselejenec v novi domovini nov človek.

Treba je skušati se res vživeti v nove razmere in obenem ohraniti vse to, kar si dobrega prinesel s seboj.

V tem prilagojevanju se je treba varovati dveh skrajnosti. Nekateri bi radi živeli prav isti način življenja v Kanadi in Združenih državah, kakor so ga bili vajeni doma. Vse, kar vidijo na tujcih, se jim zdi slabo in nesprejemljivo; zato se krčevito oklepajo samo tega, kar so se navadili doma in kar so prinesli s seboj. Tem bo ostala tujina res vedno tujina, nekaj tujega, zato ne bodo v teh deželah nikdar srečni. Drugi pa spet gredo v drugo skrajnost. Hočejo takoj na vse pozabiti, kar so se navadili doma, in se silijo, da bi bili v vsem kakor Amerikanci in Kanadčani. Izogibajo se slovenske družbe, podcenjujejo slovensko cerkev, ne marajo več naročiti slovenskih časopisov, skratka, radi bi tako rekoč skočili iz svoje kože in ne bili več to, kar so — Slovenci. Tudi ti bodo vedno v teh deželah nesrečni, ker bodo vedno čutili, da niso to, kar bi radi bili. Po zunanjih navadah bodo morda res precej slični Amerikancem in Kanadčanom, po svojem bistvu bodo pa še vedno spačena podoba tega, kar so bili — Slovenci.

Med tema skrajnostima je srednja zlata pot, ki je za nas izseljence edino pravilna in nas vodi k novi sreči in zadovoljstvu. To je popolna prilagoditev novim razmeram, a obenem ohranitev in gojitev vsega tega, kar imamo kot Slovenci dobrega in nam svojkega. Taki Slovenci nosijo v srcu dvojno domovino: staro in novo, pa tudi dvojno kulturo: slovensko in kanadsko oziroma ameriško. Ta prilagoditev zahteva najprej, da se privadimo jezika in običajev dežele, v kateri živimo, a istočasno pazimo, da slovenskega jezika ne pozabimo in ne zanemarjamo, ampak se v njem še izpopolnjujemo. Seveda to zahteva od nas večji napor in večjo prožnost, ker se mora naš duh bogatiti istočasno s slovensko kulturo in s kulturo dežele, v kateri živimo. To nam pomaga, da ostane naš duh prožen in mladostno udejv, saj se je treba celó življenje učiti in vživljati v duha novega časa, ki večje v stari in novi domovini.

TRIJE TIPI SLOVENCEV V IZSELJENSTVU

Po tem, kako so se Slovenci vživljali in prilagojevali v novo okolje nove dežele, so se razvili nekako trije tipi Slovencev, katere srečujemo v teh deželah in katerim bomo prej a'i slej zapadli tudi mi.

1. Prvi tip so tisti Slovenci, ki so se v tujini zaprli vase in se sploh niso trudili, da bi se živeli v nove razmere. Ko jih srečujemo, vidimo, da so to tipični stari Kranjci, Prekmurci, Štajerci ali Primorci, kot so bili, ko so prišli v te dežele. Ker so bili v kulturnem in socialnem pogledu iztrgani iz tipičnega slovenskega okolja, so ostali na isti oziroma padli celo na nižjo stopnjo, kot so bili, ko so zapustili Slovenijo. Tudi od Kanadčanov in Amerikancev niso nič prevzele, ker se niti jezika teh dežel niso naučili, zato so jim bile vse možnosti vživljanja v kulturne posebnosti teh dežel onemogočene. Le nekaj zunanjih običajev in spakodranih besed so od teh narodov povzeli. Versko in kulturno so popolnoma obubožali, čeprav imajo morda lepe hiše in v njih ves ameriški komfort.

2. Drugi tip so taki imenovani izkoreninjeni Slovenci. Ti so se iz kulturnega in socialnega življenja Slovencev čisto izločili. Morda so se celo angleškega jezika precej dobro naučili in na zunaj prevzeli vse običaje Kanadčanov in Amerikancev. Vendar čutijo, da še daleč niso po svojem mišljenju in čustvovanju to, kar so pravili, tu rojeni in v teh deželah zakoreninjeni Kanadčani in Amerikanci. Vendar se pa tudi med Slovenci ne počutijo več doma, ker so se od narodnega telesa povsem odcepili, zato ne vedo več, kako čuti in kaj misli slovenski narod. Dasi so ti morda za spoznanje srečnejši in duhovno nekoliko bogatejši od Slovencev prvega tipa, pa vendar tudi ti ne bodo nikdar duhovno plodonosni in v srcu srečni. Kajti odtrganje od narodove duše je bilo preveč nasilno in vcepitev v tuje telo preveč izumetničeno in nenaravno.

3. Tretji tip Slovencev so pa tisti, ki so se celó življenje v teh deželah trudili, da bi ostali pristni Slovenci in ostali v najtesnejših stikih s kulturnim življenjem Slovencev doma in v novi deželi. Zato so nasledovali vse kulturne in verske pojave Sloven-

cev doma in v tujini in se trudili, da bi jih razumeli in jih v sebi doživljali. Istočasno so se pa trudili, da so se vživljali v versko, kulturno in socialno življenje teh dežel, v katere so se preselili. Zato so v sebi izoblikovali res ameriškega in kanadskega Slovenca. Naj spomnim le na pesnika Ivana Zormanca in Antona Grdina, ki sta pred kratkim umrla v Združenih državah in so ju tako Slovenci kakor Amerikanci spoštovali in jima dali javno priznanje. Osrečevala sta sebe, Slovence in Amerikance in vsem koristila s svojim plodovitim in vse-

stranskim udejstvovanjem. Oba sta živela iz katoliške vere, ki jima je bila trdna podlaga na verskem, kulturnem in dobrodelnem področju.

Če torej hočemo, da bomo v bodočnosti, ki je pred nami, v teh novih deželah dosegli uspehe in srečo, moramo posnemati ta tretji tip Slovencev.

Svoje življenje moramo postaviti na trdno versko podlago in na njej graditi tip izseljenca — Slovenca.

Dal Bog, da bi jih bilo takih veliko!

Ob grobu očeta slovenskih izseljencev

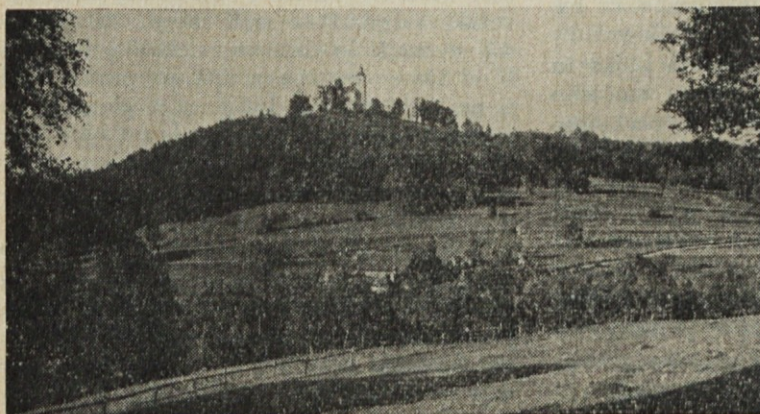
(V spomin † p. KAZIMIRU ZAKRAJŠEK)

V Lemontu (USA) je v 80. letu starosti zatishil svoje blage oči pater Kazimir Zakrajšek, kovačev sin iz Preserja pri Ljubljani. Ko je l. 1906. prišel v Ameriko, je videl zapuščenost naših ljudi po širni Ameriki. Videl je, kako brezverska tujina požira vase stotine in stotine naših rojakov. Z vso ognjevitostjo se je lotil dušnega pastirstva med njimi. Ustanovil jim je list »Ave Maria«, ki je letos dočakal zlati jubilej. Kot da bi Bog hotel že na tem svetu poplačati delo tega frančiškana, očeta slovenskih izseljencev, mu je dal dočakati ta lepi jubilej.

Pozneje je bil v domovini dolga leta predsednik »Družbe sv. Rafaela«, ki je imela namen organizirati in skrbeti za naše izseljence, ne le v Ameriki, ampak tudi drugod, tudi v Zapadni Evropi. Po

njegovi zaslugi se je odločilo več duhovnikov in učiteljev za delo med izseljenci. Na njegovo pobudo je vstala misel na izseljenski muzej v Ljubljani, na Izseljensko zbornico, na Izseljensko nedeljo. Začeli so se Izseljenski kongresi.

Poborniki zveze slovenskih izseljencev, borci za dobrobit naših izseljencev po raznih deželah zapadne Evrope se v »Naši luči«, ki je nadaljevanje in širjenje njegovih zamisli, klanjajo njegovemu spominu in prosijo Boga, naj dostojno poplača njegovo veliko krščansko ljubezen do tolikih ponižanih in zapuščenih src sredi tolikokrat mrzle tujine. On odhaja, njegov duh pa naj živi, naj se oplođi z izkušnjami in ognjem drugih v lepšo in boljšo bodočnost naših izseljencev po svetu!

Žalostna gora
pri Preserju
(blizu Ljubljane), kjer je
tekla zibelka pokojnemu
očetu slovenskih
izseljencev
p. Zakrajšku.

KAJ SMO PRAVZAPRAV MI?

Decembra smo brali v tem listu članek „Brezdomci“. Zdi se mi, da tisti podpisani Anton J. ne razume, zakaj zadnje čase beži toliko ljudi iz domačih krajev na tuje. Le za majhen odstotek ubežnikov velja tisto, kar pravi.

Spomnimo se najprej krvave revolucije in po njej vladajoče komunistične diktature, ki je nihče ne bo pozabil do groba. Vzemimo v roke zgodovino hiše, ki se je postavila proti brezbožnemu komunizmu. Pred revolucijo smo bili lahko ponosni nanjo: delavna, poštena, zgledna je bila. In kaj vidimo po revoluciji: saj je ne vidimo več v celoti. Polovico teh poštenih ljudi je žalostno končalo življenje pod rdečo krvavo roko. Ostala je samo mati z dvema sirotama. Pospravili so jim tudi njihovo imetje in jim razdeljali hišo. Na teh žalostno opustošenih razvalinah se znajde mati s polovico svojih otrok po vojni! Namesto pomoči ji dajo nove udarce po glavi. Prva mora obvezno oddajati, prva plačevati davke itd. Tako je bilo zanjo obupno življenje in v tem življenju ji odrasča sin in ga misli dati v službo. Morda bi v drugem kraju le našel pomoč vsaj zase in mogoče še za ostale sirote. Res, odpravi se čez hribe in doline in prime krepko za delo in dela od jutra do mraka. Veselo je zračunal, da bo ob mesecu lahko kupil kaj novega, ne le za sebe, ampak tudi za svoje drage doma. Na žalost to upanje v njegovi mladi duši kmalu ugasne in da prostor novi tegobi in obupu nad življenjem. Ko je namreč prejel plačo, je odšel: to bo za hrano, to bo za stanovanje, to za tramvaj, moj Bog, kje pa bo kaj za sestro in brata, za mamo in nazadnje zanj? Vpraša gospodarja, če se ni zmotil. Ta mu pokaže tarifni pravilnik, da fant vidi, da se šef ni zmotil.

Tako teče mesec za mesecem in leto za letom in vedno ista pesem. Treba si je bilo izposoditi včasih in potem spet hraniti, da to vrneš. Kupil si je s pomočjo kredita obleko, a jo odplačal, ko je bila že na pol strgana. Pa to še ni bilo vse. Prišla so leta za ženitev. Našel je dekle in ji obljubil, da jo poroči. Poročil bi se rad, a kako? Poročiti ob praznih rokah? Rad bi se poročil, pa je ne moreš, če je nočeš pahniti v revščino poleg sebe. In pri vseh teh obupnih mislih ti prihajajo v spomin že strohnele žrtve komunističnega nasilja, kar tegobo še poveča.

Vprašajmo se: Kaj se ne zdi človeku, da je ob vsem tem „tujec“ v svoji lastni domovini? Kaj naj še pričakuje od takih vladajočih ljudi, ki poznajo

le smrt? Končno se le zbudiš, se dvigneš in greš čez mejo, kjer misliš najti življenje, primerno človeku. Dovolj žalostno je, da moraš pri tujcu najti življenje, ki si ga skozi toliko let iskal zaman v rojstni domovini. Človek sploh zdvomi, kje je njegova domovina: mar tam, kjer so ti zverinsko umorili očeta, mater, brata in sestro, tam, kjer si bil zaradi poštenja preganjan, kjer si pustil svoja mlada leta brez kakršne koli koristi? Saj smo bili brezdomci prav na domačih tleh! Žalostno je to, a resnično.

To nas je pognalo v svet in to ljudi žene. Ni se treba sramovati tega priznati, če se domovina ne sramuje tako delati s svojimi ljudmi. Zato pozivam vse, ki ste se rešili jarma suženjstva, da ne dovolite, da bi kdo med nami delal rdečo propagando, pa četudi prinaša njegovo pisarijo „Naša luč“.

Slavko S.

POJASNILO

Z objavo članka „Brezdomci“ uredništvo ni nameravalo delati kake rdeče propagande niti ne dajati vseh najnovejših izseljenec-ubežnikov v isti koš. Zato tudi danes objavlja enega od protestov na omenjeni članek. Naj sedaj bralci dobro premislijo čba članka in bodo boljše razumeli, kakšen je položaj naših novodošlih.

Rojak Anton J. rdeče dobro pozna in je zaradi njih izgubil celo brata. V omenjenem članku je pa res, da ni vsega popisal o teh najnovejših beguncih. Imel je pač pred očmi dejstvo, da je veliko teh mladih zdaj, ko so prišli ven v tujino, razočaranih. Misli so, da bodo dobili tako delo, kot bi ga oni želeli. Nekateri so si želeli preko morja, pa morajo zdaj delati globoko pod zemljo. Drugi so mislili, da se hitreje pride do avta ali motorja. Spet drugi niso mislili, da so take težave, ko človek ne zna jezika; niti niso mislili, da povsod ne jedo enako in da je že tu v Evropi taka razlika glede podnebja in življenja ljudi. Nekateri se prav slabo obnašajo in uničujejo ugled, ki so ga na splošno imeli slovenski delavci, znani kot pridni pri delu in poštenti.

Od več resnih poštenih rojakov smo dobili poziv, naj večkrat pišemo, naj ljudje ne beže kar na slepo od doma. „Odsvetujte ljudem kar na slepo bežati v tujino, razen

če jim grozita zapor ali smrt." — „Naj izseljenci pišejo domov, da ima tudi tujina svoje težave, ki jih nihče ne pozna prej, dokler ni v tujini!" — „Ni prav pisati domov, da se ti dobro godi, da ti nič ne manjka. Moraš tudi pisati težave, ki jih imaš. Sicer mlada tamkaj, ki komunistom ne verjame, vse pa verjame pismom, misli, da so tu sama nebesa."

Veseči nas, da je poleg razočaranih nad tujino med nami tudi vrsta drugih, kot n. pr. Slavko S., ki je napisal protest in zglada, da razume, kaj podjeten, pošten in delaven fant lahko v tujini naredi. Popraviti pa moramo njegovo pisanje v tem, ko doži našo domovino, češ da dela slabo z ljudmi. Ne domovina, ampak rdeči oblastniki, ki so

domovino dobili pod svojo oblast, tako delajo z ljudmi. To sta dve različni stvari in ju moramo razlikovati. Domovino moramo ljubiti, jo spoštovati in zanjo delati, čeprav je sirota in jo izkoriščajo taki samozvani „vladarji". Ubežiš lahko izpod take oblasti, pa si zato še vedno lahko ves navdušen in zvest svoji domovini.

Končajmo to debato! Kadar pišemo domov, zlasti svojim mladim znancem, pišimo ne le o dobrotah tujine, ampak tudi o težavah, nevarnostih in preizkušnjah. Če jim komunisti to pripovedujejo, ne verjamejo; na vašo besedo bodo dali. Treba je, da vedo resnico, kajti le tako bodo lahko stvarno uravnavali korake svojega življenja.

U r e d n.

Zimski paradiz
pod Begunjščico (2063 m)
v Karavankah

OGLAR

je zavber fant

Oglar je zavber fant,

ima ves črn gvant.

Oglar, óglar mora bit' moj.

Hlače ima strgane,

z ogljem zamazane.

Oglar, óglar mora bit' moj.

Konjiča ima suhega,

skoraj že gluhega.

Oglar, óglar mora bit' moj.

Oglar 'ma devet otrok,

moke pa le za en sok.

Oglar, óglar mora bit' moj.

Oglar gre na goró,

punce za njim tekó.

Oglar, óglar mora bit' moj.

Narodna

—O—O—O—O—O—O—O—O—O—O—O—O—O—O—O—O—

dna brezna. — V vrhniških hribih so ubili 150 kg težkega divjega prašiča.

Jugoslavijska dela na svetovni razstavi v Bruslju svojo zgradbo in pravijo, da bo pravočasno dokončana. — 60 let življenja je dopolnil slovenski kipar France Gorše, zdaj v Clevelandu v Ameriki.

**Kar čutim, to povem:
Slovenec sem!**

Jakob Gomilšak.

M E D N A M I I Z S E L J E N C I

Smo že v postu in gospod Niko je že na poti po Angleškem, da bo imel *misijon* po raznih krajih. Zadnjič je prinesla „Naš luč“ spoved, ki kar velja. Le tu in tam bomo posebej še objavili čas in kraj, kjer bo sv. maša, b. goslov, spoved itd. Župnik sam pa bo posebej obiskal nekatere kraje, da dá priliko za spoved. Tako *Wolverhampton* 2. marca, 8. bo v *Londonu*, 16. v *Nottinghamu*, kjer bo sv. maša popoldne. V *Bradfordu* bo prilika za spoved 22. marca ob 6.30 zvečer pri Sv. Patriku; v *Leedsu* bo sv. maša 23. ob 9. zjutraj (redna župnijska maša); od 8. dalje prilika za spoved, v *Keighleyu* bo istega dne ob 5. pop. sv. maša, od 4. ure dalje prilika za spoved, 30. marca v *Cleator*

(Cumberland); mimogrede bo obiskal še nekatere druge kraje. Na veliki teden bo v Londonu in okolici.

✻

Za LONDON velja: Sv. maša in blagoslov na prvo nedeljo v marcu odpadeta. V soboto 8. marca zvečer ob 8. bo govor in blagoslov ter prilika za spoved. V nedeljo 9. marca bosta sv. maši ob 11. dopoldne in ob 5. popoldne z govorom in priliko za sv. zakramente — vedno v kapeli Y. C. W. nasproti „Našega doma“.

*

Veliko veselja je prinesel **Petrček v Pecovo družino** v Swindonu, Wilts. Rodil se je še lanskega leta, krstili so ga pa sedaj. — Tudi **Zadnikove v Penrynheolu, Caerphilly, S. Wales**, je 21. januarja razveselila hčerka **Julija**. — Obema želimo, da bi krepko rastle v zdravju in sreči!

Le nekaj izvodov knjižice „Slovenci na Angliškem“ je še na razpolago. Priključeno ji je že „Dopočnik“ za čas do 31. decembra 1957. Ako jo želite, pišite na Slovensko pisarno, 62, Offley Road, London S. W. 9.

CHARLEROI — MONS

Nismo še poročali, da se je v Boussu poročil Franc Gerčer, sin rojaka iz Griž pri Celju, in sicer z domačinko Heleno Cordier. — Dne 1. febr. pa je popeljal pred oltar v Marchienne-Docherie član okteta „Jadran“ Vili Kotnik rojakinjo Anico Trošt iz Budanj. — Veliko sreče na življenjski poti!

LIEGE — LIMBURG

Tretjo nedeljo v januarju je Društvo sv. Barbare v Eisdeni imelo svoj letni občni zbor. Za letošnjo poslovno dobo so bili izvoljeni sledeči rojaki: g. Franc Gostiša, predsednik; g. Franc Krpač, podpredsednik; g. Ivan Smerke, tajnik; g. Alojz Rak, podtajnik; gg. Voglar Franc in Trkaj Franc, blagajnika; g. Vili Rogelj, pevodja; gg. Kastelec Karel in Šnurer Ivan, preglednika računov; gg. Javornik Alojz, Čepin Rudi in Kukovčič I., zastavonoše.

Isto popoldne je tudi društvo „Slavček“ iz Waterscheja polagalo svoje račune. Tu so sledeči rojaki člani novega odbora: g. Novak Stanko, predsednik; g. Komac Ivan, podpredsednik; g. Ackovič Aleksander, tajnik; g. Šmid Rado, tajnikov namestnik; g. Cesar Jože, blagajnik; ga. Berlec Marija in g. Jakoš, blagajnikova namestnika; gg. Čotar Jože in Šmid Rado, režiserja; gg. Novak Anton, Stampah Anton in Koren Evgen, zastavonoše; gg. Mlečnik Štefan in Bizjak Janez, preglednika; g. Novak Stanko in njegova žena ga. Alojzija, pevodja.

Obema novima odboroma želimo obilo uspehov v delu za slovensko skupnost v tujini. Dožnost vseh ostalih rojakov pa je,

da z NAKLONJENOSTJO IN PRIPRAVLJENIM SRCEM SPREMLJAJO PRIZADEVANJA NAŠIH DRUŠTEV.

V slogi je moč!

*

V Eisdeni smo spet imeli dve poroki: gđč. Milena Jarc je poročila g. Jeana Kottas, g. Ivan Hozjan pa je popeljal pred oltar gđč. Sonjo Bukovec.

Obema mladima paroma želimo vso srečo.

V družini g. Stanka Kravanja so dobili naslednika, ki so mu pri krstu dali ime Robert-Janez. Čestitamo!

A društveno udejstvovanje, vesele svatbe in krstne slovesnosti prikazujejo samo eno stran življenja; poročati moramo tudi o neugodah in smrti naših rojakov.

V Zwartbergu se je že v starem letu težko ponesrečil g. Mirko Marin. Istotam je prišel pod avto g. Franc Pretner. Oba sta že na potu ozdravljenja.

V Nemčiji se je podvrgla težki operaciji ga. Pepca Vivod, mlada žena, ki je pred kratkim ob avtomobilski nesreči izgubila edinega sina. Želimo ji, da čimprej ozdravi.

V Viemesmeeru je nepričakovano umrl g. Franc Musger. Zapušča ženo go. Štefko roj. Avsec, in tri otročiče.

V Waterscheju je pri avtomobilski nesreči zgubil življenje 19-letni Jurčič I., ki je šele pred kratkim prišel v Belgijo.

Žalujemo izrekamo iskreno sožalje, obeh pokojnikov pa se spominjamo v molitvah!

PARIZ

SVETA MAŠA za Slovence je vsako nedeljo ob PETIH POPOLDNE v kapeli MONTCHEUIL, 35 rue de Sèvres, métro: SEVRES-BABYLONE.

*

Dne 18. januarja sta se poročila Rajko OČKO in Vida MRAK, oba iz Ljubljane. Naše čestitke!

Krščena sta bila 2. februarja **Silvana Mahnič** in **Filip Gorup**. Z mladima družinama se veselimo tudi mi.

Dne 6. februarja sta odpotovala v Avstralijo brata Ivan in Aleksander **BOLE**. Številni drugi pa pojdejo kmašu za njima.

*

V Parizu je bil začetek *Marijinega leta* povsod slovesno in ob veliki udeležbi vernikov proslavljen.

V pariški cerkvi Lurške Matere božje, kjer slovenska duhovnika v Parizu mašujejo, so bile te slovesnosti še predvsem velike. Na predvečer stoletnice je pariški pomožni škof msgr. Rupp, ki je obenem ravnatelj vsega dušnopastirskega dela med vsemi izseljenci v Franciji, vodil pobožnosti, ki so bile osredotočene okrog ene resnice: **VSI NARODI ROMAJO K MARIJI**. — Proslave so se v lepem številu udeležili tudi pariški Slovenci in tako dostojno začeli Marijino leto.

V svoji pridigi je škof Rupp ganljivo govoril tudi o slovenskem narodu in o njegovih duhovnikih, pariški slovenski pevski zbor pa je zapeel par slovenskih Marijinih pesmi ter nas tako predstavil v pariškem velemestu kot pravi Marijin narod. Slovenska pesem je napravila na francoske Marijine častilce najgloblji vtis.

OB NEMŠKI MEJI

IZ NAŠE PISARNE:

Sonce je zopet posijalo na naše slovenske kolonije: mislili smo že, da bo pomlad. Pomladno veselje je napolnilo družino **Bizjak Vilka** iz Merlebacha, ko je prišel v njihovo sredo mali Vilko, krščen 26. 1. 1958 v župni cerkvi v Merlebachu. Bog daj, da bi svojemu očetu in materi Mariji, roj. Brečko, naredil v življenju mnogo veselih ur!

Čuješ **Franc** iz Creutzwalda, rojen 1. 12. 1886 v Šmarju pri Jelšah (na Sp. Štajerskem), umrl predviden s svetimi zakramenti 2. 1., pokopan 4. 1. v Creutzwaldu. — Dne 7. 1. nas je zapustila slovenska mati v Stirlingu **Pavlič Frančiška**; zadel jo je srčna kap. Rojena 29. 2. 1901 v vasi Stranje pri Kamniku, cerkveno pokopana 10. 1. v Stirling-Wendelu. — Dne 10. 1. je v bolnici v Forbachu umrl **Močnik Valentin**, pokopan cerkveno 13. 1. v Merlebachu. Pri grobu se

je poslovil od njega slovenski župnik; k večnemu počitku sta spremljala rojaka tudi društvi „**Slavček**“, čigar član je bil, ter „**Triglav**“, pri katerem poje žena rajnega. Zadnje 2 leti je delal kot vrtnar pri francoskem zdravniku; tudi on in njegova žena sta spremljala pridnega delavca do groba. — Dne 20. 1. se je poslovil od svojih dragih **Vrečko Jožef**, v 74. letu starosti. Zaradi bolezni ni mogel prihajati v cerkev, pač pa je bil zelo naklonjen slovenskim duhovnikom; slovenski duhovnik ga je na predvečer smrti še previdel s svetimi zakramenti. Cerkveno je bil pokopan 22. 1. v Freymingu. Pogreba se je kljub poledici udeležilo veliko rojakov, zlasti društvo „**Triglav**“, ki je svojemu pridnemu članu zapelo zadnji krat ob grobu. — Istega dne (20. 1.) je padla prva žrtev naših novih delavcev: v jami **Petite Rosselle** se je smrtno ponesrečil naš rojak **Knežević Danijel**, rojen v Jasenicah v Dalmaciji, živel potem na Hrvaškem, kjer se je poročil z Anko Knežević, ki je pred 2 mesecema prišla s 3 otročiči v Francijo za možem. Dane je bil rojen 17. 10. 1925 in je pred enim letom začel delati v jami. Naši rojaki, zlasti njegovi prijatelji Hrvati, so bili prvi, ki so priskočili na pomoč mladi žalostni družini. Z rudarsko godbo in veliko udeležbo se je pogreb izvršil, sv. mašo in nagovor na grobu na pokopališču v Schoeneck je imel slovenski župnik, za njim zastopnik bratov Hrvatov, zastopnik vseh rudarjev in direkcije. — Dne 23. 1. pa je končal Vsemogočni trpljenje našega rojaka **Maksa Jesenek**, ki je skoro 20 let hrom in na koncu še slep ležal na bolniški postelji v Cité Jeanne d'Arc. Rojen 4. 8. 1893 v Rožni dolini, njegov oče Jože pa je bil doma v Št. Juriju ob južni železnici. Kljub svoji težki bolezni je bil izredno dobre volje, igral je in tudi zadel večkrat „**Toto**“; cerkveno bil pokopan 23. 1. v Cité Jeanne d'Arc.

Ko končujemo to žalostno poročilo, se še enkrat spomnimo vseh dragih rajnih, jim želimo večni mir in pokoj, vsem dragim sorodnikom pa naše iskreno sožalje!

V soboto 1. februarja pa smo bili bolj veseli: naša rojaka **Vodenik Franc** in žena **Frančiška**, roj. **Resnik**, sta praznovala srebrno poroko: zjutraj s sveto mašo in sv. ob-

haji!om ob 6. uri v Merlebachu, nato pa doma v prijetni družbi svojih dragih otrok in prijateljev. Oba sta bolj rahlega zdravja, zato jima v prvi vrsti želimo, da jima ljubi Bog dá močnega zdravja, da bi še dolgo mogla hoditi k naši službi božji in tako z božjim blagoslovom prinašati domov srečo in veselje! Še na mnoga leta!

Slovenski župnik Grims Stanko,
24. rue N. Colson,
Merlebach (Moselle).

Društvo »Slomšek« v Merlebachu

Morda se ta ali oni čudi, da se cerkveni pevski zbor „Slomšek“ nič ne oglasi. Toda v mislih smo z vami in vam sporočamo, da lepo napredujemo.

Omeniti moramo, da zbor „Slomšek“ navdušeno prepeva; poleg rednih nastopov vsako nedeljo v letu 1957 in ob zapovedanih praznikih je z velikim uspehom pel pri sv. maši v Creutzwald u na velikonočni ponedeljek, na sv. štefana (26. 12.) ter v Habsterdicku v nedeljo 30. junija, ob priliki romanja k Materi božji z Brezije, ki ga je vodil prevzvišeni škof dr. Gregorij Rožman. Nadalje smo peli po raznih cerkvah pri porokah v Merlebachu in okolici.

V preteklem letu je zbor prepel preko 250 cerkv. pesmi; lahko rečemo, da niti ene pesmi nismo peli večkrat kot 4-krat v enem letu. To je lep uspeh cerkv. zbora, posebno pa neumornega našega dirigenta g. Emila Šinkovca, ki kljub obilnemu delu odlično izvršuje svojo nalogo.

Dne 16. jan. t. l. smo imeli občni zbor in volitev novega odbora. Pri otvoritvi je predsednik Štefan Rotar pozdravil vse navzoče in jim voščil mnogo uspeha v novem letu. Potem smo vsi z zanimanjem poslušali poročilo tajnika. — Prav razveseljivo je bilo tudi poročilo blagajnika.

Pri volitvah je bil izvoljen sledeči odbor: duhovni vodja: msgr. Grims Stanko; predsednik: Rotar Štefan; častna predsednika: Čretnik Nace, rektor Kat. misije v Parizu, in Kosec Franc; tajnik: Kaliope Jožko; blagajnik: Colija Ljubo; dirigent: Šinkovec Emil.

Organist Lapp Anatol, tukajšnji domačin, ki je že 20 let med Slovenci nedeljo za nedeljo nastopal na koru in drugod, je žal zaradi visoke starosti in bolezni moral odstopiti. Zato je tukaj naša dolžnost, da se mu zahvalimo za ves njegov trud in delo, zlasti ker je kot domačin zmeraj sodeloval na naši strani za slovensko službo božjo. On nas je znal ceniti brez ozira na drugo narodnost: Vsi morate težko delati, vsi se trudite globoko v zemlji, ostanite

kljub vsakdanjemu težkemu delu zvesti Bogu, narodu in domovini!

S krasnim govorom je naš duhovni vodja izrekel pristržno zahvalo vsem: odboru, dirigentu, organistu, vsem pevcem in pevkam za odlično izvršeno svojo nalogo. Želel je, da bi bili zdravi in vztrajali v prihodnjem letu, posebno pa ne izgubili veselja in poguma. Colija Ljubo, Merlebach

ŠE K PARIZU:

ARMENTIERES (Nord). — V soboto 1. febr. sta se poročila Jože BIZJAK in Anica MAUČEC. Želimo jima vse najboljše!

Mesec januar je bil pri nas v znamenju volitev v odbore Društev sv. Barbare in Dekliškega krožka.

V GELEENU so člani izvolili sledeči odbor: J. Kropivšek, predsednik; J. Hudales, podpredsednik; S. Rebršek, tajnik; T. Lammers, blagajnik.

Naslednjo nedeljo (19. 1.) so volili v HEERLERHEIDE. V odbor so izvoljeni sledeči: M. Pogrlajen, predsed.; M. Železnik, podpredsednik; S. Strman, tajnik; O. Januš in P. Vrček, blagajnika. Popoldne so v Heerleheide volila dekleta; odbornice so: H. Železnik, predsednica; F. Kačbič, tajnica; V. Šegec in T. Banič, blagajničarki; asistentki-svetovalki sta Finj in Zofka Drenovec; naraščajnice vodita: Cili Grič in F. Drenovec; zastopnica za žene je ga. Romih; za kolonijo Eygelshoven-Hopel: Mici Konte; za Brunssum: Erna Handler in za Honsbroek: Tilka Banič.

Zadnjo nedeljo v januarju so volili v Eygelshoven. Odbor je tako sestavljen: Papež st. in Jančič F. sta predsednika; J. Klenovšek, tajnik; F. Krašovec, blagajnik.

V februarju (9.) so predsedniki in odborniki vseh štirih Društev sv. Barbare izvolili ZVEZNI ODBOR; v odboru so: A. Kozole, kot predsednik; I. Banič kot podpredsednik; P. Drenovec kot tajnik in F. Selič kot blagajnik. Lammers (Geleen) in Klenovšek (Eygelshoven) pa odbornika.

Dne 22. februarja pa so bile volitve pevskega društva „ZVON“; o sestavi odbora

bomo poročali pozneje. Vsem članom in posebno odbornikom društev pa želimo vsi limburški Slovenci in seveda tudi domovina, da bi nas častno in nesebično zastopali pri delu za dobrobit naših kolonij in za čast naše domovine *Slovenije*.

*

Zadnjič smo poročali, da je težko božna ga. Jemenšek. Danes pa moram sporočiti, da je dne 1. februarja mirno v Gospodu zapala. Naj ji sveti večna luč! Sorodnikom pa izrekamo vsi naše pristrčno sožalje.

Gospa Gril, ki je že doma na okrevanju, pa se vsem rojakom, ki so jo v težki štirimesečni bolezni obiskovali, lepo zahvaljuje; enako tudi družinal!

V družini Rojnika ml. so dobili sinčka Francka. Čestitamo!

Božna je na domu ga. Drstvenšek; sosedga. Cotman pa se je vrnila iz Dr. Poe'sorta, kjer je bila na okrevanju. — V bolnici v Heerlenu se je zdravil na želodcu rojak g. Us; takoj za njim je prišel v bolnico na operacijo rojak g. Frelih, ki je sedaj že doma. V bolnici oz. sanatoriju v Hoernerheide se zdravi: g. Čepin, Bobek in mali Mondinijev Boris. Doma pa se zdravi njegov oče Jožef. Vsem bolnikom želimo, da bi kmalu okrevali.

V družini Parfant iz Brunssuma so dobili fantka, ki je bil krščen na ime Ivan Zlatko. Čestitamo! — Poročil se je Sajovčev naj-

majši iz Schinfelda. Čestitamo z željo, da bi bil zakon srečen. — Brat Franc se je že pred novim letom preselil v novo stanovanje na Torenstraat - Brunssum. — Mnogi pari pa še čakajo na stanovanje, da bi se nato mogli poročiti.

*

Tudi letos bo velikonočno vstajenje v Heerlerheide s procesijo. Točen čas bo sporočen v „Oznanilu“. Rojaki, prijavite se pravočasno krajevnim odborom, da bodo ti preskrbeli avtobuse!

Na belo nedeljo (13. aprila) bo naša mladina igrala Finžgarjevo igro „DIVJI LOVEC“; naslednjo nedeljo (20.) pa bodo nastopili v WEERTU, da bodo profesorjem in študentkam uršulinske šole pokazali našo kulturo. Za blinkoštno praznike pa bodo zvonovci najbrže obiskali brusejsko svetovno razstavo. Manjša skupina iz Hoensbroeka bo odšla tja koncem junija.

„Slovenija Transport“ organizira tudi letos obisk domovine. Transport bo odšel 1. avgusta zvečer iz Aachena ter se vrnil 23. avgusta zjutraj v Aachen. Rojaki naj se javijo v „Slovenski pisarni“ ali pri krajevnih zastopnikih.

Limburški Slovenci (white star!) so snemali našo glasbo pri družbi TELEFUNKEN v Rotterdamu. Napravi ti bodo bajé 6 plošč. Čestitamo! Rojakom pa priporočamo nakup plošč.

Veseli dogodki

Jaka je ves denar zapil in se ni imel s čim peljati domov. Prijatelj, na katerega se je obrnil za denar, je sklenil, da se ga bo usmilil; zamolčal pa je, da je kupil dva vozna listka.

„Pojdi z menoj na vlak, te bom že kako skril,“ je dejal. „Zlezi pod klop,“ mu je velel v kupeju.

Ko je prišel sprevodnik, je vprašal prijatelja, čemu ima dva listka.

„Za tega čudaka tu spodaj,“ je odgovoril. „Čemu pa je pod klopjo?“

„Ne zamerite mu, gospod sprevodnik, v zgornjem koncu ni vse v redu pri njem!“

Po odhodu sprevodnika je Jaka zlezel na dan in robantil nad prijateljem.

„Le tiho, Jaka,“ je dejal prijatelj, „denarja mi itak ne boš nikoli vrnil, zato sem si lahko vsaj ta „hec“ privoščil.“

*

Drugi Jaka, je bil pa vse drugačen ptič. V lepi krasni novi obleki se je sprehajal na

Novega leta dan. „Samo s koledarji sem jo prislužil,” se je pohvalil Jožetu.

„Absolutno nemogoče,” je ta ugovarjal.

„No, popolnoma še ni plačana, zato boš pač še ti vzel en koledar, kaj?”

„Vse polno jih imam že,” se je otepal Jože, toda Jaka ni odnehal. „Kupi, samo 200 frankov stane in je res pravi koledar z vsemi svetimi svetniki in svetnicami. Ne bodi tako trd, zaradi teh par fickov te ne bo vrag vzel!”

Jože se je dal omehčati in kupil. Odšla sta vsak v svojo stran.

Ko je Jaka zapazil, da Jože ne gre domov, je hitro stekel k njegovi ženi. „Dober dan, gospa, Jožeta sem srečal, pokazal sem mu te koledarje, ugajajo mu in naročil je, naj vam nesem dva na dom.”

„Kar dva?” se je čudila žena. „Da, dva, ker bo enega nekam poslal.”

„Hvala lepa!” in Jaka jo je hitro ucvrl proč, da ne bi Jože prej prišel domov. Malo je manjkalo, da ga ni dobil v hiši. Ko je žena povedala, da je kupila dva koledarja, je izustil par nedolžnih kletvic, poklical hlapca in mu velel: „Hiti za navihanim Jakcem, takoj naj se vrne k meni, reci, da gre zaradi koledarjev. Pa še mesa prinesi gredoč, saj imaš denar pri sebi, ti bom že potem vrnil.”

Hlapec je pospešil korake in kmalu dohitel Jaka: „Moj gospodar je rekel, da morate takoj nazaj k njemu zaradi koledarjev.”

„Skoro sem pozabil,” pravi Jaka, „tvoj gospodar je naročil, naj mu prinesem tri koledarje, ali danes nikakor ne utegnem. Kaj pa, če bi jih kar ti vzel, saj imaš mogoče denar pri sebi?”

„To pa že,” pravi hlapec in mu odšteje 600 frankov, koledarje pa odnese domov gospodarju Jožetu.

Jože je nekaj časa hudikoval, potni se pa odobrovoljil in dejal: „Sedaj se nič ne čudim, da hodi v tako lepi obleki. Kdor zna pa zna!”

A. J.

ZA NAŠE MALE:

Dvanajest- letni Jezus v templju

*Jezus dvanajest let ima,
s starši v tempelj se poda.
Prazniki vsi minejo,
usi domov odrinejo.*

*Jezus zaostane pa,
starši pogrešijo ga.
Vrnejo se, iščejo,
tretji dan ga najdejo.
Med pisarji, glej, sedi,
jih poslušaj, jih uči.*

MATI je otroku . . .

*... prva pevka, ki mu poje najlepše
pesmi.*

*... prva učiteljica, ki mu daje najpotreb-
nejše nauke.*

*... prva vodnica, ki mu na pravo pot na-
ravna prve korake.*

*... prva modrijanka, ki je ne preseže
druga človeška modrost.*

... prva bližnjica, ki vodi k Bogu.

*... roža, ki hrani trn zase, a cvet za
otroka.*

... pesem, ki jo človek najraje poje.

... radost doma.

... tolažba v tujini.

... rešitev v dvomu.

... pogum v težavi.

... prošnja v stiski.

... pomoč v sili.

... zlato v ognju.

... prijateljica v preizkušnji.

*... najlepši in najboljši prostor za mir in
uteho.*

SLOVENSKE GRAMOFONSKÉ PLOŠČE

Prodajalne gramofonskih plošč v državah Zapadne Evrope vam morejo preskrbeti naslednje gramof. plošče, ki so jih izdale tvrdke izven Jugoslavije:

Tvrdka DECCA, plošča št. 450.669, naslov: „Emil Davor, La Yougoslavie en chanson“ (majhna plošča; ob spremljavi kitare slišite več pesmi iz Jugoslavije, med njimi tudi nekatere slovenske).

Tvrdka TELEFUNKEN, plošča (33 1/3 dolgotrajna) št. UX 4694 s sledečimi naslovi glasb. komadov: „Lustige Blasmusikanten“, „Trompeten Echo“, „Auf der Almhütte“, „Feierabend“, „Slowenischer Bauerntanz“ (na plošči več polk in valčkov, brez petja).

Tvrdka TELEFUNKEN, plošča št. UX 4754 (Original Oberkrainer Quintett Avsenik): „Lustige Dorfmusik“, „In den Bergen“ (polka); „Bauernkirmes“ (valček); „Auf dem Leiterwagen“ (polka, brez petja).

Tvrdka TELEFUNKEN je izdala tudi navadni plošči: A 11.785 (Slov. kmečka glasba) in A 11.805 (Avsenikov kvintet), na katerih so posnete nekatere iste gorenjske melodije brez petja z gornjih dveh plošč.

Tvrdka PHILIPS je izdala ploščo (33 1/3 dolgotrajno) št. 00717 R, Slovenski oktet iz Ljubljane: „Yugoslav folk song“. Na tem je samo petje.

Za kratek čas

Debela Berta je šla k mesarju in mu rekla, naj ji odtehta 12 kg in pol slanine. Mesar ji je stehal, a je bilo slanine nekaj dek več. Mesar jo vpraša, če lahko pusti; Berta pa pravi, naj bo teža točna. Ko ji mesar točno natehta in zavije, ga Berta noče vzeti. — „Saj ste vendar rekli, naj ga dam 12 kg in pol, zakaj ga nočete vzeti?“ se je začel jeziti mesar. — „Tri mesece sem jemala tablete za hujšanje in sem shujšala 12 kg in pol. Sedaj sem hotela videti, kakšen kos slanine je to.“

Lasje. — „Tako strašno plešastega človeka, kot je tvoj brat, pa še svoj živ dan nisem videl. Niti enega lasu na glavi.“ — „Da, vedno se rad pohvali, da še nima sivega lasu.“

Različni pogledi. — V družbi so govorili o priljubljenih človeških lastnostih in beseda je nanesla tudi na vprašanje, koliko lahko verjamemo soljudem. „Jaz verjamem vedno samo polovico tega, kar mi natvezijo ljudje,“ je dejal nekdo. — „Zame pa velja obratno,“ se je oglasil davčni inšpektor, „jaz verjamem vedno dvojno, kar mi ljudje govoré.“

*

Veliko pričakovanje. — „Lepe otroke imate, gospa. Ali so vsi vaši?“ — „Da, pet jih imam; a peti je še na poti.“ — „Čestitam! Kdaj ga pa pričakujete?“ — „Vsak čas bo tu. Poslala sem ga po cigarete.“

*

Dopustniška. — „Kako je bilo na dopustu?“ — „Slabo, slabo! Žena je dobila sončarico, sin je stopil na zarjavel žebelj in dobil tetanus, jaz sem dobil grižo, hči je padla z drevesa in si zlomila nogo. Če ne bi človek vsega tega delal zaradi zdravja, bi bilo najbolje ostati doma...“

*

Na Madžarskem.

Sin je pravkar končal nalogo in veselo vzklikne: „Očka, hvala Bogu, že imam nalogo.“

Očka ga ostro pogleda in pouči: „Ali ne veš, da je treba vedno reči: Hvala dobremu Kadarju! kajti njemu se moramo zahvaliti za vse, kar imamo in kar nimamo.“

„Toda, kaj bomo pa rekli takrat, ko bo Kadar umrl?“ je bil sinček radoveden.

„No, takrat boš pa lahko rekel: hvala Bogu!“

*

„Kaj delaš?“

„Nič.“

„In kaj dela tvoj brat?“

„Meni pomaga.“

*

Gost: „Natakar, muha je v juhi.“

Natakar: „Ali mislite, da bi za to ceno kje kaj boljšega dobili?“

*

Gledališka igralka: „V Hollywoodu so mi ponudili mesto z mesečno plačo 10.000 dolarjev.“

Ravnatelj: „In jaz vam dan 20.000 dolarjev, če ponudbo sprejmete.“

(Nadaljevanje na 4. strani)

UREDNIŠKI KOTICEK:

Š t r. S. (Seine, Francija): Hvala! Pesmica pride na vrsto ob priliki.

J a t, (Nemčija): Poslano smo odložili zaradi obilice gradiva.

A p, (Anglija): Hvala za poslano!

(Nadaljevanje s prejšnje strani)

Pri katekizmu. — Duhovnik razlaga otrokom o sreči, ki vlada v nebesih. Na koncu vpraša: „Otroci, kdo od vas bi šel rad v nebesa?“ — Skoraj vsi dvignejo roke. — „Pa ti?“ vpraša enega, ki ni dvignil rok, „ti ne bi šel rad v nebesa?“ — „Bi, pa je mama rekla, da moram za gotovo priti iz šole takoj domov.“

Otroška pamet. — „Mama, ali je res, da človek razpade v prah, ko je mrtev?“ — „Da, sinko!“ — „Potem je moraj najbrž neki mrtvec ležati pod mojo posteljo...“

Poklicna požrtvovalnost. — Advokat: „Ta vaša zadeva je zares težka. Prav ničesar ne vem, kaj bi se dalo za vas narediti.“ — Obtoženec: „Pa je vendar to lahka zadeva. Recite, da ste ga vi udarili, ne jaz...“

Župnik in škof. — Škof je nekaj slišal o župniku, da živi tako, da ni prav. Ko pride birmat, župniku omeni, da je slišal reči, ki niso lepe. — „Nikar, prevzvišeni,“ se je branil župnik. „Ljudje so ljudje. Oni si kar izmišljajo. Če bi vi vedeli, kaj govorijo o vas, bi nikdar ne prišli sem.“

Mož je sekal treske za kurjavo in jih lepo zlagal v majhen zabojček. Ko ga je napolnil, ga je nesel svoji ženi v kuhinjo in je

rekel: „Fini, te treske moraš previdno jemati iz zabojčka.“ — „Zakaj?“ ga je vprašala žena? — „Zato, ker je med treskami tudi konec mojega prsta,“ je odvrnil pridni možiček.

Tako izgleda nagajivo in muhasto vreme na Nizozemskem

HET WEER IN ONS LAND

Odgovorni urednik: Dr. Janko Hornböck. — Založba Družbe sv. Mohorja. — Tisk: Tiskarna Družbe sv. Mohorja. — Vsi v Celovcu. — Printed in Austria.